

Kristi Himmelfärdsdag 2023

Det är svårt att predika om himlen. Himlen övergår allt vad vi kan tänka och förstå. Inte ens den store författaren Dante som skildrar skärseld och helvete så levande, lyckades ge oss en aning om himlen. Ändå har människan i alla tider försökt göra sig en uppfattning om himlen. Jag deltog en gång i ett interreligiöst möte om himlen då alla fick ge sin egen syn på himlen. Då sade någon att himlen var att få sitta på ett kafé i Paris i all evighet. Genom uppenbarelsen vet vi naturligtvis något om vad himlen innebär, men ändå är det förvånansvärt lite. Bibeln talar ofta i bilder som ger oss en föränning om himlen, men det ligger i sakens natur att vi inte till fullo kan förstå den härlighet som vi är kallade att få del av tack vare Jesu uppståndelse från de döda och hans himmelfärd.

Det är viktigt för oss att ta till oss det budskap som bibeln och kyrkan förmedlar till oss. Himlen, Guds eviga härlighet, är själva målet för vårt liv. Vi är skapade för att få del av denna verklighet. Här nere är vi gäster och främlingar. Vi är pilgrimer på väg till evigheten. ”Tänk på det som finns där uppe, inte på det som finns på jorden” (Kol 3:2). Vi får inte klistra fast vid det jordiska och gå upp helt och hållet i det och fascineras i så hög grad av det att vi glömmer målet. Det betyder inte att vi skall försumma våra jordiska plikter och omsorgen om skapelsen. Tvärtom, insikten i vår himmelska kallelse gör oss samtidigt medvetna om vårt ansvar att göra jorden mer lik himlen. Om vi verkligen har vårt hjärta hos Gud, i den dimension som är hans, himlen, får vi redan nu en föränning om evigheten. Mitt i tiden blir evigheten närvarande.

”Vårt hjärta skall stiga upp tillsammans med honom”, säger Augustinus när han talar om Kristi uppståndelse. Vi får höja oss uppåt med Kristus och bli hemma i den fulla verkligheten som har öppnats på glänt för oss. Vi får smaka något av himlen tillsammans med Jesus redan nu. I eukaristin blir det speciellt tydligt. Den himmelska bröllopsmåltiden kan anas och smakas genom tron, hoppet och kärleken. Samtidigt får vi inspiration att göra allt vad vi kan för att förvandla vår jordiska existens och göra den allt mer lik himlens härlighet. I vår relation med Jesus som redan nu har stigit upp till Fadern och förhärligats hon honom blir detta tydligt. Han är redan till fullo delaktig av detta eviga liv och vi ser honom alltid som den uppståndne Herren som vill dra oss till sig och förvandla oss. Då kan vi i vår tur förvandla den skapade verkligheten till något bättre och vackrare.

”Kristi himmelfärd är början till vår upphöjelse och hela kyrkans kropp är kallad till den härlighet dit hennes huvud och Herre har gått före” (kollektbön). Jesus har inte övergivit oss här i landsflykten. Genom att uppstå och förhärligas i sin mänskliga natur har något av den mänskliga naturen redan nått sin slutgiltiga mål. Vi har så att säga fått in en liten fot i himlen redan nu. Det gör att vi aldrig kan

känna oss riktigt hemma här på jorden. Det är alltid något som skaver, något som fattas. Samtidigt är det just detta som skall sporra oss att göra allt vad vi kan för att dra ner himlen från jorden och göra jorden så gästvänlig och vacker för våra medmänniskor som det bara går.

Vi balanserar hela tiden mellan himmel och jord. ”Tron växer och mognar genom att ha sitt hemland i himlen” (Gregorios av Nyssa). Ju mer vi lever av tron och ser på allt ur Guds eget perspektiv, desto mer hemma blir vi i himlen, men också på jorden som då blir himlens förportal. I himlen skall vi få se Gud sådan han är, men i tron får vi redan en sann bild av Gud, i den mån vi kan fatta honom här på jorden. Denna tro blir allt mer genomglöddgad av kärleken till Gud. Ju mer vi förstår om honom, desto mer växer vi i kärlek till honom och till allt han har skapat. Samtidigt växer vi i hoppet om att nå fram till att se honom och älska honom sådan han är. Återigen, det innebär inte att vi drar oss undan vår jordiska uppgift. Vi blir ännu mer angelägna att göra den himmelska verkligheten närvarande just där vi lever. Det blir vår stora glädje att få låta tron, hoppet och kärleken få prägla hela vårt sätt att leva på jorden.

När Jesus återvänder till sin Fader överger han oss inte. Han är alltid med oss. Han går vid vår sida. Den uppståndne Herren verkar intensivt i sin kyrka. ”Han lämnade inte himlen när han steg ner till oss. Inte heller lämnar han oss när han på nytt steg upp till himlen” (Augustinus). I Jesus Kristus knyts det jordiska och himmelska samman. Han som är både sann Gud och sann människa förenar i sig himmel och jord, Skapare och skapelse. Det är bara han som kan frälsa oss och ge oss del av Guds eviga liv och härlighet. När vi idag får fira hans himmelsfärd får vi liksom ta ut vår egen upptagning till himlen i förskott. Jesus steg upp till himlen för vår skull. Han vill dela sin eviga härlighet med oss. I Jungfru Marias upptagning till himlen ser vi vad vi är kallade till. Även om hon på ett unikt sätt upptogs till himlen ger hon oss hopp om att vi också skall nå fram till detta mål. Jesus vill att varje lem i hans mystiska kropp skall få dela hans härlighet. Därför är det så viktigt att vi lever i enlighet med den värdighet vi har fått genom dopet, då vi infogades i hans mystiska kropp, kyrkan.

Vi har ansvar för varandra. Vi måste hjälpa varandra att leva som himlens barn här på jorden och göra jorden så lik himlen som möjligt för våra behövande och nödlidande medmänniskor. Den helige Ande inspirerar oss inifrån att troget efterfölja Jesus. Därför ropar vi tillsammans med hela kyrkan under denna pingstnoven: ”Kom helige Ande och förnya jordens ansikte”. Det är Andens underbara uppgift att påminna oss om vår kallelse att en gång få leva i Guds eviga härlighet och att redan nu ta ut det i förskott genom att leva i Jesu efterföljd.